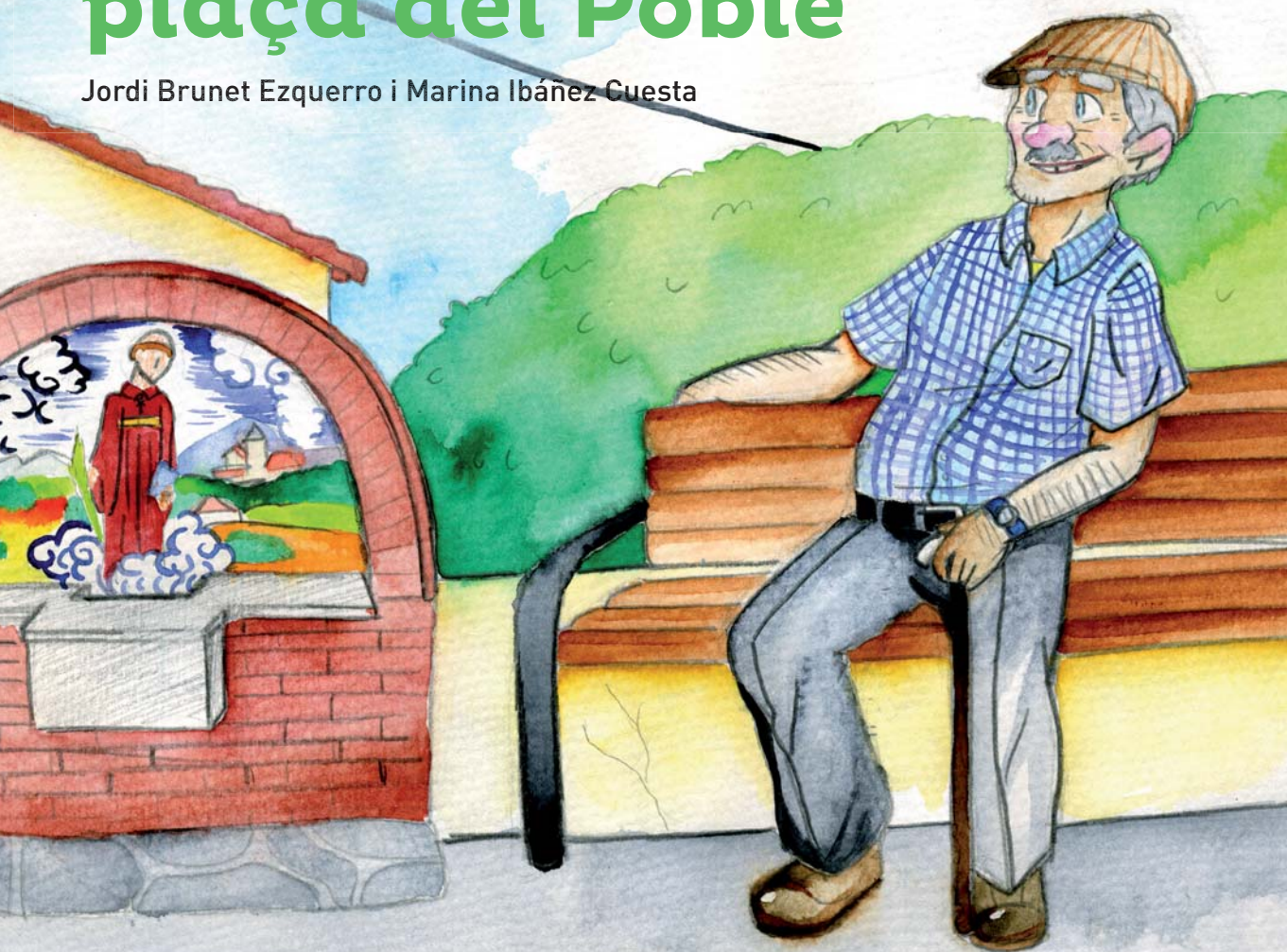

L'avi Marcel torna a la plaça del Poble

Jordi Brunet Ezquerro i Marina Ibáñez Cuesta

L'avi Marcel torna a la plaça del Poble

Jordi Brunet Ezquerro i Marina Ibáñez Cuesta

Primera edició abril 2015

Edita Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt

© d'aquesta edició Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt

© del text Jordi Brunet i Ezquerro

© de les il·lustracions Marina Ibáñez Cuesta

Disseny i impressió La Impremta d'Argentona
Dr. Samsó, 39 · Argentona · Tel. 93 756 07 20

DL B-8968-2015

P R E S E N T A C I Ó

Aquest Sant Jordi, com ja és tradició en els darrers deu anys, un nou conte genuïnament santvicentí arribarà a mans dels nens del poble. Es tracta d'una narració que ha estat cuinada amb molta il·lusió per en Jordi Brunet i Ezquerro, que s'ha ocupat de regalar-nos una història entranyable, i la Marina Ibáñez Cuesta, que ha donat vida pròpia al text amb uns dibuixos frescos i alegres. A tots dos vull agrair-los de tot cor la seva generositat per la col·laboració totalment desinteressada i per haver fet possible que aquest conte hagi vist la llum.

La Marina i en Jordi se sumen al nombrós grup de persones estretament vinculades a Sant Vicenç que, al llarg d'onze anys, han posat la seva imaginació desbordada i la seva destresa literària i il·lustradora al servei dels santvicentins, creant una sèrie de contes que ja formen part del patrimoni cultural local.

Un patrimoni molt preuat que entre tots hem de mantenir viu i preservar, perquè, passats els anys, les generacions futures puguin conèixer millor la història del poble, dels carrers, de les places, dels edificis i de les persones que hi han viscut i que hi han treballat per fer de Sant Vicenç el millor lloc on viure.

Persones com l'avi Marcel, el protagonista del conte d'enguany; racons emblemàtics com la plaça del Poble, on transcorre la narració, i la ferma voluntat de mantenir els orígens i la història ens han portat fins aquí, fins on som ara.

A tots vosaltres, grans i petits, que formeu part indissoluble del poble, que sou poble, us vull convidar a llegir el conte que la Marina i en Jordi ens han regalat, i a capbussar-vos de ple en la història, compartint i vivint com a propis els records, els sentiments i les emocions de l'avi Marcel, un avi santvicentí que podria ser l'avi de qualsevol de nosaltres.

Us desitjo una bona lectura i recordeu que, per construir el nostre futur, cal conèixer i no oblidar el nostre passat.

Miquel Àngel Martínez i Camarasa
Alcalde de Sant Vicenç de Montalt

A handwritten signature in black ink, reading "Miquel Àngel", is positioned on a light gray, diamond-shaped background. The signature is fluid and cursive, with a long horizontal stroke extending to the right.

Podria encetar aquest conte amb les paraules màgiques *hi havia una vegada...*, però no començaria bé, perquè el que us vull explicar no és un conte, sinó el que li va passar un dia al Marcel.

Per començar, us diré que en Marcel no és ni alt ni baix, ni gros ni prim, ni pelut ni calb. En Marcel és avi, i amb això ja dic molt.

Som a la primavera, un dia de Sant Jordi, i, com gairebé cada matí, en Marcel acompanya els néts a l'escola, en Jan i la Júlia. Viu a la baixada de l'Avi, a la part antiga del poble. De bon matí, quan es lleva, després d'un bon esmorzar, va a recollir els néts, que viuen al carrer de Sant Jordi, a la part de sobre de la carretera que travessa el poble, a tocar del carreró del Drac, que sembla escapolar-se a corre-cuita, entre els pins, cap al Montalt. Els pares d'en Jan i la Júlia treballen lluny i s'han de llevar ben d'hora per anar al lloc on tenen la feina. És per això que l'avi Marcel, cada matí, ha d'acompanyar els néts a l'escola. Després se'n va, xino-xano, cap a Can Cinto, a l'entrada del poble, on es reuneix amb els amics i fan petar la xerrada.

CARRER
BAYANA
DE L'AVI

Però en aquest Sant Jordi, en Marcel, en lloc d'anar cap a Can Cinto, se'n va de dret cap a la plaça del Poble. Gairebé no hi va mai, a la plaça, però aquest és un dia especial. I no només perquè és Sant Jordi, sinó perquè fou en un Sant Jordi quan va conèixer la Maria, la seva dona, amb qui va formar una família a la qual, com es veu amb els néts, li han crescut branques.

Els plataners tot just estiren les branques per tocar-se amb les fulles, que frisen, fregant-se amb la brisa del matí que els arriba del mar, contentes de llevar-se. No fa gaire calor, a la plaça. El sol encara no escalfa prou. En Marcel s'asseu al pedrís, al costat dels bancs que hi ha disposats perquè la gent hi sigui per fer conversa, a prop de la font. Des d'aquí, té la perspectiva del carrer Major, serpentejant, amb les cases mirant el sol, buscant-ne l'escalfor. Si s'assegués a les cadires del cafè de la plaça, tindria la vista dels pins que precedeixen el Montalt. Però, des d'on seu, també en veu, de pins: els de la pineda del seu carrer.

A en Marcel li passa pel cap trucar als amics per dir-los on és, però, tot i que té mòbil, no té el costum de fer-lo servir. Els companys segur que s'apleguen a Can Cinto, a l'entrada del poble, asseguts al banc que hi ha a la parada del bus que va a Mataró. Com dic, els trucaria, però, entre que no tots tenen mòbil i que, si en tenen, és per a una emergència, i no és el cas, ho deixa estar. En canvi, la quitxalla, com els néts, sí que el fan servir a tota hora i els ordinadors i tots aquests aparells d'última generació. Però l'avi Marcel és d'una altra època.

A la plaça, comença a haver-hi una mica de moviment. Vilatans que, en els dies especials com aquest, ocupen el temps a fer coses perquè els altres en puguin gaudir. Com cada Sant Jordi, munten les parades per vendre llibres i roses. L'avi Marcel s'ho mira enmig dels seus pensaments. Va veient com la gent entra i surt de dins del Casal de Cultura, sobretot mares, fins que, vés a saber per què, es queda embadalit contemplant-ho. I és llavors quan el fil dels seus pensaments va cosint un llençol fins a deixar-lo ben absort. I, de sobte, li sembla veure que l'edifici del Casal de Cultura s'infla com un globus i es va fent gros i gros i que hi ha un dragolí movent-se neguitós sota la balconada de la façana.

CASAL
DE
CULTURA

1977

—**N**oi, no et moguis tant, que em fas pessigolles —sent que diu l'edifici al dragolí.

I en això que el dragó contesta:

—*Ai! Deixa'm, no m'atabalis! No veus que estic nerviós?*

—*És que, si et mous més, de les pessigolles que em fas, m'esquedo.*

—*Si les branques dels plataners em deixessin veure bé què fan a la plaça... Però, vaja, ja m'estaré quiet.*

I els plataners de la plaça, en sentir-se al·ludits, com si fossin un cor de xurravins cantaries, diuen:

—*Ja hi som! Ja estem amb la cançó de sempre! Resulta que sempre som els arbres qui estem al mig i molestem.*

—*Arbres, tampoc és això* —diu el dragolí.

—*No, no, no és això.* —corroborava el Casal i afegeix, dirigint-se al dragolí—: *D'acord, però estigues quiet, que jo també vull veure què hi fan avui, a la plaça.*

L'avi Marcel no s'acaba de creure el que ha vist i sentit: un edifici, un dragolí i un cor d'arbres parlant. No s'ho creu, però no pot estar-se de cridar-los l'atenció:

—*Ei!, vosaltres! Què feu parlant? Voleu fer el favor de comportar-vos com el que sou. No veieu que espantareu la gent. A mi rai, que he vist de tot! Però ells encara són joves i s'espantaran.*

—*I ho dius tu, Marcel, que portes un nom que ve del déu de la guerra. Que no ho saps, que el nom no fa a la cosa?*

—*És cert, però... no m'emboliquis... No em canvieu de tema.*

—*No ho pretenem pas! Però el que sí que volem és generar una conversa. No és això el que s'ha fet sempre a les places?*

—*Sí, però les converses són entre les persones, no pas entre edificis, animals i plantes.*

Lavors el Casal de Cultura no se'n pot estar i diu:

—Mira, Marcel, pel meu interior hi ha passat de tot. He sigut ajuntament, escola, oficina de correus, biblioteca, mercat i, fins i tot, escola de música. Ara qui ve més són els que fan excursions, però, és clar, quan poden, marxen.

—I què em vols dir, amb això?

—Doncs que el poble s'ha fet molt gran i els edificis s'han escampat i amb ells la gent. I si no ve gent a la plaça, fem petar la xerrada entre nosaltres. I a l'inrevés, quan hi ve, ens agrada veure-ho, gaudir-ho amb atenció, pau i tranquil·litat. I avui és el cas, com els dijous, que hi ha mercat a la plaça. Quan hi ha moviment, nosaltres som feliços.

I les dues alzines que hi ha plantades a la casa del fons de la plaça, igual que guardianes eternes, assenteixen donant-li la raó al Casal.

L'avi Marcel no se n'adona, però les persones que són a la plaça, aqueferades, van fent. Treuen coses de dins del Casal de Cultura, que també fa una mica de magatzem, i munten uns tendals que, a poc a poc, es van omplint de llibres i de cubells amb roses i espigues. I de mica en mica, a la plaça, hi arriba més gent que ve a veure els llibres i a comprar-hi roses. Fins que en Marcel nota que li sacsejen el braç:

—*Avi, aviii, que no em sents? Sóc en Jan.*

—*Què, passa?... Què passa?... dic. Ah! Hola Jan, què hi fas aquí.*

L'avi Marcel ha baixat del núvol del qual havia quedat penjat i s'adona que, per una estona, ha estat a la lluna de València. Torna la vista cap a la plaça i veu que tot és a lloc. El Casal de Cultura, entre la Bolera i Can Torrents, no es mou. I els arbres de la plaça estan quiets com pals. De dragolí, no en veu cap, segurament perquè la vista no li allarga tant. En canvi, la plaça s'ha omplert com un ou. Tot de quitxalla baixa pel carrer Major o surt del carrer de Sant Antoni per omplir-la. Hi ha nens i nenes de l'Escola Bressol Els Garrofers, de l'Escola Sant Jordi i del Sot del Camp. També hi ha alumnes de l'Institut, amb una parada per vendre roses.

—*He vingut amb els companys de classe a veure els llibres. També hi ha vingut la Júlia amb els de la seva classe.*

—*Hola, Júlia, maca.*

—*Hola, avi. Què hi fas aquí? Jo he vingut perquè ens explicaran un conte de la biblioteca, des d'aquell escenari que han posat al racó de la plaça.*

L'avi Marcel, encara una mica trasbalsat, els diu que, aquí, a la plaça del Poble, és on va començar a festejar amb la iaia Maria, quan totes les activitats es feien a la plaça, que és per això que avui hi ha vingut, per recordar-ho. Llavors els professors criden els nens perquè s'acostin a l'escenari per escoltar el conte. I l'avi Marcel veu com també s'arriben a la plaça en Ramon, en Toni, en Salvador i en Jordi, els seus amics, que baixen de Can Cinto.

—*Caram, Marcel, on t'has posat? No veus que desentones, enmig de tanta quitxalla?* —li diu en Ramon, el més gran de tots.

—*Noi, encara que sigui vell, no vol dir que no estigui fet un xaval d'esperit.*

I tots riuen l'acudit. Content com està, en Marcel, amb els néts i els amics a la plaça, entre llibres i roses, proposa comprar uns carquinyolis per a les postres del dinar a la fleca, i esmorzar al cafè. En Salvador, el més garrepa de tots, diu que convidi el Jordi, que és el seu sant i tots tornen a riure.

ASA
899
LEADER

Forn de pa Pastisseria

La Fior del Montalt

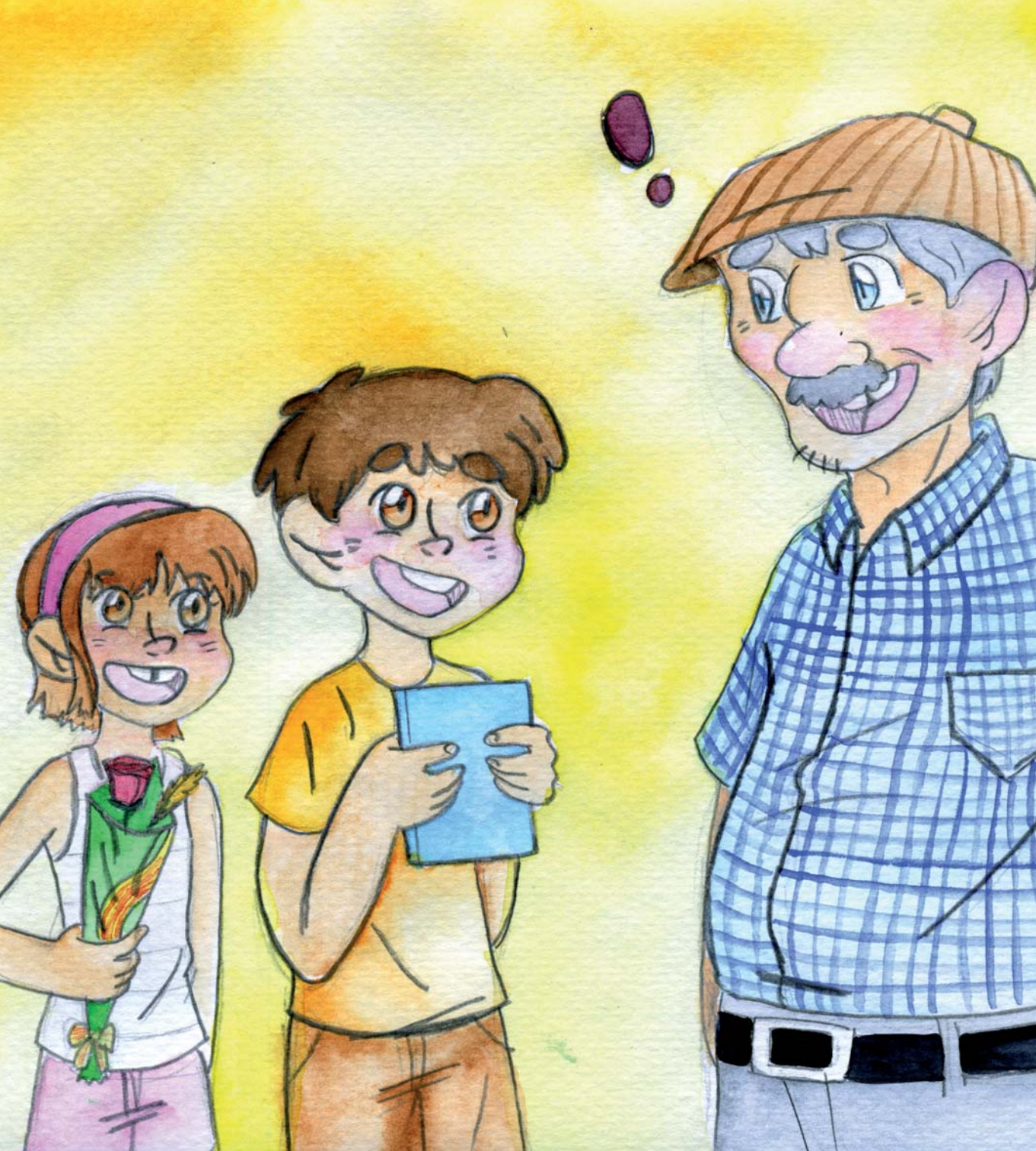
Al cap d'una estona, sota els plataners, totes les veus es fonen i es confonen les unes amb les altres. Hi ha molta gent aplegada i tothom sembla divertir-s'hi fent conversa o senzillament escoltant.

Cap al migdia, els nens han de tornar a l'escola. Però abans d'anar-se'n, en Jan i la Júlia s'apropen on hi ha l'avi amb els seus amics.

—Mira, avi —diu en Jan— t'he portat un conte perquè ens el llegeixis el dia que els pares sopin fora de casa i tu vinguis per acotxar-nos quan ens posem al llit.

I la Júlia:

—Avi, jo t'he dut una rosa perquè la posis dins d'un gerro al costat de la foto de la iaia Maria. Ens han explicat que, encara que vingui de lluny, regalar llibres i roses el dia de Sant Jordi, el dia dels enamorats a Catalunya, és una tradició propera en el temps.

L'avi Marcel es posa molt content perquè amb aquest gest veu que els néts seran unes branques ben fortes, de bon tronc i de bona arrel. I mentre ensenya orgullós als seus amics el regal que li acaben de fer els néts, s'adona que el conte que té a les mans no és altre que el que explica la història que ell mateix acaba de viure.

L'AVI MARCEL
TORNA A LA
PLAÇA DEL POBLE

La plaça del Poble, senya d'identitat

A mitjan segle XX, Sant Vicenç, com moltes altres poblacions veïnes, va entrar de ple en una roda de vertiginosos avenços: arribà el transport públic, l'electricitat, el subministrament d'aigua, etc., i així, pas a pas, la vida dels santvicentins es va anar adaptant al nou escenari imposat pel progrés i les constants evolució i modernització de la societat.

Amb el pas dels anys, el poble s'ha transformat; l'estructura urbana, els edificis han canviat, però hi ha punts, racons, espais que es mantenen fixos perquè són elements que la col·lectivitat ha decidit conservar, perquè els santvicentins els han assumit com a senyes d'identitat que aporten caràcter municipi. Tal és el cas de la plaça del Poble.

Quan hi camines per la plaça, pots notar com cada època li ha anat donant forma sense que hagi perdut la seva essència, mantenint l'aspecte històric de l'entorn, però fent que hi bategui la vida del segle XXI.

Aquest Sant Jordi, com ja és tradició en els darrers deu anys, un nou conte genuïnament santvicentí arribarà a mans dels nens del poble. Es tracta d'una narració que ha estat cuinada amb molta il·lusió per en Jordi Brunet i Ezquerro, que s'ha ocupat de regalar-nos una història entranyable, i la Marina Ibáñez Cuesta, que ha donat vida pròpia al text amb uns dibuixos frescos i alegres. A tots dos vull agrair-los de tot cor la seva generositat per la col·laboració totalment desinteressada i per haver fet possible que aquest conte hagi vist la llum.

Fragment de la presentació de l'alcalde Miquel Àngel Martínez i Camarasa

